

FÁBRI ANNA CIPRUS ÉS JEGENYE

*Sors, kaland és szerep
Kridy Gyula műveiben*

A KALAND ÁTALAKJAI
A MAGYAR DON JUAN
A SZERELMES HÍRLAPIRÓ
DON QUIJOTE
MINT SZERÉNCSELOVAG
A KOCSMA LOVAGJAI
„A NÖKKHÖZ TÖBBET
NEM ÍROK VERSET”

dán királyt egyik bűvös hangulatú írásában. A jelző éppoly semmitmondó, mint a „gordonkahang”, amit Schöpfung hallott ki mondataiból; innen már csak egy lépés volt, hogy ő irodalmunk zseniális cigányprimása, a múltat a jelenig meghosszabbító időtlen emlékek mesemondója, álom és valóság között különbséget nem tudó fantasztá. Lett aztán magyar Proust, sőt szürrealista, akinek csak a világirodalomban lelhetni rokonait.

Fábri Anna hat, egymást monográfiafejezetekként folytató esszében diagnosztizálta a Krúdy-mű kulcsaként értelmezett regény- és novella-hősök tipológiáját, irodalomtörténeti származástanát, áttekintve, ha márdátávtól is, a magyar társadalom és regényírás majd' százados történetét. Az ő Krúdyja kora történetének krónikása, műve párjancs teljességű és hitelességű körkép, amely a társadalmi valóságot csak Ady szimbólumrendszeréhez fogható, egyszerre reális és költői jelképekkel fejezi ki. Majdnem meseien egyszerű és egységes történet a dualizmus korának Magyarorszájáról, jelentése éppúgy több rétegű, mint a mítoszoké. Fábri Anna e mitológiateremtő írói módszert és technikát minden lényeges részletre kiterjedően elemzi — a témához méltó esszéírói erényekkel. (Magvető)

Sik Csaba

CIPRUS ÉS JEGENYE

Fábri Anna esszéje

Talán nincs rajta kívül magyar író, akinek ilyen áhítatos rajongókból álló szektája volna, a Krúdy-életmű mégis feltérképezetlen világ. Az irodalomtörténet egy-egy könyvének elemzéséből, részproblémák vizsgálatából próbált a Krúdy-jelenség természetére következtetni, a tetszetős esszék, meghatott emlékezések pedig a legendáját teremtették meg, és ez úgy takarja el valódi írói lényét, mint a titokzatos lovag köpönyege a